

Arrest

nr. 134 292 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2014.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De commissaris-generaal stelde o.a. vast dat er ernstige twijfels rijzen over verzoekers voorgehouden terugkeer vanuit Denemarken naar Bangladesh, er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers politieke profiel en de daarmee gepaard gaande activiteiten die hij ondernam voor zijn partij en die de oorzaak zouden vormen van zijn problemen in Bangladesh, en hij weinig weet te vertellen over de drie rechtszaken die tegen hem zouden lopen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uitgebreid uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen en vergoelijken van de vaststellingen van de bestreden beslissing. Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, te ontcrachten. Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Bangladesh, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen (concrete) elementen bij die deze vaststelling weerleggen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 29 september 2014, voert verzoekende partij aan dat de tolk verkeerd heeft vertaald. Zij wijst er op dat tegen haar thans in Bangladesh een rechtszaak loopt die het gevolg is van haar politieke activiteiten voor 'Jamaat al Islam'. Verzoekende partij stelt dat de tolk het bedrag verkeerd vertaalde aangezien zij niet 40.000US dollar verklaarde, maar 14.000 US dollar. Voorts verklaart verzoekende partij dat zij twijfel had over de luchtvaartmaatschappij. Ook wat betreft de foto van haar vader stelt verzoekende partij dat dit verkeerd werd uitgelegd en dat dit niet haar vader was. Tot slot stelt zij dat zij niet terug wil naar haar land van herkomst.

Verzoekende partij haar kritiek op de tolk is allerm minst ernstig en laattijdig. Immers, verzoekende partij maakte voorheen op geen enkel ogenblik ook maar enigszins gewag van eventuele vertalings- of tolkenproblemen of andere onregelmatigheden die zich tijdens (een van) haar gehoren zouden hebben voorgedaan, noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal en evenmin nadien in haar verzoekschrift waarin ze met geen woord over de tolk(en) rept, laat staan over het feit dat er verkeerd zou zijn vertaald. Ook en zelfs wanneer de commissaris-generaal verzoekende partij expliciet wees op de tegenstrijdigheden in haar opeenvolgende verklaringen omtrent haar reisroute, en meer bepaald de kostprijs ervan en de luchtvaartmaatschappij waarmee ze reisde, maakte ze niet het minste gewag van een verkeerde vertaling, doch gaf ze daarentegen uitdrukkelijk aan hieromtrent in de war te zijn (gehoorverslag CGVS 13 februari 2014, p. 10, 11 en 19). Haar huidige *a posteriori* stelling dat de tolk het bedrag verkeerd vertaalde aangezien zij niet 40.000US dollar verklaarde, maar 14.000 US dollar, mist derhalve elke ernst. Bovendien wijkt ook dit bedrag af van de 16 000 en 40 000 US dollar, die zij eerder respectievelijk op het Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal noemde als bedrag dat ze voor de vlucht van Bangladesh naar Europa zou hebben neergeteld. Uit het verslag van verzoekende partij haar gehoor op het Commissariaat-generaal blijkt nergens en verzoekende partij maakt ook in haar verzoekschrift niet de minste melding van het feit dat zij zou twijfelen over de luchtvaartmaatschappij die haar naar Europa bracht. Integendeel zelfs, toen de commissaris-generaal verzoekende partij, die wel(iswaar) aangaf mogelijks fout te zijn en zich niet exact te herinneren of ze in Rome dan wel Parijs landde, ermee confronteerde dat haar verklaring met 'Etihad Airlines' te hebben gereisd indruist tegen haar eerdere verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken met 'Emirate Airlines' te hebben gereisd, gaf ze op geen enkel moment aan hierover te twijfelen, doch verklaarde Etihad te hebben gezegd, een uitleg die evenwel geen steun vindt, doch indruist tegen het verslag van haar verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, welke ze nadat deze haar werden voorgelezen in het Bengaals voor akkoord ondertekende waarmee zij uitdrukkelijk bevestigde dat die inlichtingen juist en oprecht zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen.

Verzoekende partij haar betoog dat ook wat betreft de foto van haar vader, dit verkeerd werd uitgelegd en dat dit niet haar vader was, ontbreekt elke ernst nu zij zelf in haar verzoekschrift opmerkt als bewijs van haar terugkeer vanuit Denemarken naar Bangladesh verschillende documenten neer te leggen, waaronder "*de foto's van zijn zieke vader*" (verzoekschrift, p. 4). Hoe dan ook tonen die foto's enkel een welbepaalde man, wie dit dan ook moge zijn -verzoekende partij geeft hierover geen verdere toelichting-, in een ziekenhuisbed, doch zeggen zij niets over de beweerde problemen van verzoekende partij, en vormen zij er dan ook geen begin van bewijs van.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het beknopt herhalen van haar asielmotieven en de algemene opmerking dat zij niet terug wilt naar haar land van herkomst, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 29 september 2014 opgenomen grond. Aldus brengt zij ter terechtzitting geen valabele argumenten bij die de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS